

PARAULA DE BLOG

<http://www.marcvidal.cat/marcvidal/>

A la Catosfera, com cada any, tornem a analitzar el paper del ciutadà i del sobiranisme a la xarxa de xarxes. No deixeu de participar-hi. Per això, i tenint clar que el moviment catalanista en totes les seves versions no és aliè a les noves possibilitats que ofereix la xarxa, torna a ser un tema de debat clau. Aquest moviment en els darrers temps està demostrant una vitalitat extraordinària pel que fa a organització ciutadana mitjançant la xarxa. L'èxit de les consultes ha demostrat que a internet hi ha eines per organitzar-se, comunicar més efectivament i per participar activament en campanyes específiques que tenen com a denominador comú el fet del catalanisme.*

AVUI

IGNASI ARAGAY

TEXTURES

La dona i l'heroi

Després de més de deu anys de casats, dels quals, però, només n'han viscut junts dos o tres, la narradora es troba en una petita habitació de casa, passant el rosari al costat del cos del seu home, que jeu immòbil i inconscient, però viu. Duu encastada una bala a la nuca. Ell és un heroi que ha lluitat en nom de la llibertat, en nom d'Al-là, però ella recorda l'home, les misèries conjugals, la por de la primera nit al lit conjugal. Li parla en un monòleg despulat i sincer. "És ben certa la dita dels savis: «Mai no s'ha de comptar amb aquell que co-

neix el plaer de les armes». A fora sonen trets. Una estona desapareixen, una estona resen, una estona callen. Som a Kabul, Afganistan.

Fa dues setmanes que la dona viu al ritme de la respiració d'un mort vivent. No deixa entrar a l'habitació a les seves dues filles, massa petites per entendre què li passa al pare. Les acaba allunyant de la casa. Està i se sent sola. És com si no l'escotés ni el marit, ni Déu ni ningú. I es debat entre el desig que el marit torni a la vida i els retrets per tot el que li ha fet. "Em vaig acostumar a tu, al teu cos maldestre, a la teva presen-

cia buida [...]. I tu vas tornar a agafar les armes. Vas tornar a anar a aquella guerra fratricida, absurda! Et vas tornar vanitos, arrogant, violent! Com tota la teva família, llevat del teu pare". Mentre ho diu, li fa un petó i l'acarona: "Et puc tocar... mai no em vas deixar tocar-te, mai! [...] Mai no et vaig fer un petó".

Amb *Pedra de paciència* (Empúries), guardonada amb el premi Goncourt el 2008, Atiq Rahimi mostra la tràgica condició de la dona afganesa enmig de la guerra. Nascut el 1968 a Kabul, fill de simpatitzants de la monarquia de Zahir

Xah, Rahimi va haver de fugir a peu fins al Pakistan als 22 anys. Havia rebut una educació francesa que va completar a París, a la Sorbona. L'èxit li va arribar amb aquesta novel·la, la tercera. Una novel·la breu, simple, curta. Només hi ha la veu de la narradora, la veu interior d'una dona desesperada, trencada, que al llarg de la vida sols ha trobat consol en el sogre: "Per tenir un final feliç, filla meua, aquesta història, com la vida, exigeix un sacrifici. En altres paraules, la desgràcia d'algú. No ho oblidis mai: cada felicitat engendra dues desgràcies".*

<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/157407>

Fa un grapat d'anys, volia retre-li el meu petit homenatge a Lewis Carrol. *Alicia al País de les Meravelles* havia estat el meu llibre preferit. Divertit i estrany.

Mou el Pei Blanc (Alicia) i guanya en onze moviments.

Vaig pensar que aquella forma que tenia d'explicar les coses m'agradava. De més gran ho vaig entendre. Fou un dels precursors i iniciadors del moviment dadaista, un *isme* a què, si fos per mi, li hauria allargat la vida. Com sabeu, de la continuació d'aquest, del primer, va venir una segona novel·la, *A través de l'espill*. Un llibre on cada un dels seus capítols representa una jugada d'escacs.

Vaig agafar un tauler d'escacs, la caixa de les peces i les vaig disposar al damunt. Igual que la il·lustració. Recordo que cada amic que passava per casa, s'encallava amb la partida. La qüestió, no la vam saber resoldre ni a través de l'espill. De fet, era el que volia. Presentar-ho al costat d'un mirall. Agafar una taula, posar la partida amb els onze moviments pendents i una cadira per seure. Una instal·lació en què les persones poguessin participar. Passada una setmana, amb la partida a mig fer, la il·lusió se'n va anar avall, no hi va haver manera. [...] Si algú la sap resoldre, m'alegrarà saber-ho.*

<http://acavalldelvent-judit.blogspot.com/>

Collint taronges a mitjanit...

No parlo de la noia de les taronges de Jostein Gaarder, no. Parlo del realisme d'alguns somnis. Aquesta nit he somiat que collia taronges al taronger de darrere de la casa. La imatge d'una casa que reiteradament apareix en el meu subconscient. El taronger estava ple de taronges i de flors i jo portava un cabàs que anava omplint i omplint. Estaven fresques i lluent i feien una olor magnífica... Al matí, quan m'he despertat, he notat aquesta olor de taronja i m'ha faltat temps per preparar un bon suc. Hi ha somnis reals, i realitats que semblen somnis o malsons. I la nostra activitat cerebral no dorm, per sort...*

ENTRE COMETES

"Vaig fer de llibreter durant dotze anys. Tenia accés a tots els llibres que volia. Aquesta va ser la meua universitat"

Per Petterson, novel·lista
AVUI

PERE VIRGILI

"Com diu l'actor, de vegades és més dolorós abandonar un personatge que la pròpia vida, que, amb l'afegit del que és imaginari, es fa més suportable"

Sílvia Munt, actriu i directora
'Hamlet'

PERE VIRGILI

"Com a crític he après a ser més rigorós amb mi mateix i més tolerant amb el altres"

Juan Antonio Masoliver, crític literari i poeta. ACEC

ROBERT RAMOS

"Els ideals són necessaris perquè l'impuls de l'individu no sigui sotmès a poders inabastables: financer, econòmic mediàtic o polític"

Eugenio Trias, filòsof
'La Vanguardia'

JORDI SOTERAS